

Kommissionen. Det hidtidige Forhold havde været, at blandt de arbitrære Straffe fandtes ogsaa mørk Arrest og Vand- og Brød-Straffen. Et Mindretal af den Kommission, der behandlede Spørgsmaalet, ønskede at komme bort fra mørk Arrest og Vand- og Brød-Straffen som arbitrære Straffe, medens Kommissionens Flertal holdt paa, at de skulde bibeholdes.

Da Lovforslaget forelaa her i Tinget, havde den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. Munch, fulgt Mindretallet, og i Lovforslaget var disse to Strafarter strøgne. Men da Sagen kom til Behandling i Udvalget, viste det sig, at det fra Venstres Side meget bestemt hævdedes, at Vand- og Brød-Straffen skulde bibeholdes. Den nuværende højtærede Forsvarsminister, der den Gang ogsaa i Udvalget førte Ordet for Venstre, hævdede meget stærkt og meget stædigt, at han paa ingen Maade vilde være med til at stryge den Strafart. Jeg erindrer, at jeg udtalte min Forbavelse over, at netop han ønskede at bibeholde denne Strafart, men det nyttede ikke, hvad man anførte, den Stædighed, med hvilken han havde fremført Kravet straks, beholdt han, og til ham sluttede sig de Udvalgsmedlemmer, der tilhørte Venstrepartiet og det konservative Folkeparti. De Udvalgsmedlemmer, der tilhørte det radikale Venstre og Socialdemokratiet, ønskede disse to Strafarter slettet, ønskede at følge den daværende Forsvarsminister, men vi maatte sluge Kamelen, maatte bøje os for den Stædighed, med hvilken den højtærede nuværende Forsvarsminister fastholdt Kravet. Vi maatte altsaa gaa med til at bibeholde denne Bestemmelse for at faa Loven gennemført i den Samling, hvilket vi satte megen Pris paa, thi Loven betød en Afskaffelse af de saakaldte særlige militære Retter og indeholdt forskellige udmærkede Ting, som vi nødig vilde have skulde gaa i Vasken.

Jeg vilde derfor gerne rette den Hensigt til den højtærede nuværende Forsvarsminister, om der ikke nu kunde være Mulighed for at faa den Skavank rettet. Endnu har vi jo en Hær — jeg tror ikke, det varer ret længe, vi har sikkert ikke en staaende Hær ret mange Aar endnu, Kravet ude i Befolkningen om Afskaffelse af den tvungne Værnepligt er blevet stærkere og stærkere, og jeg er ikke i Tvivl om, at der ogsaa indenfor Partiet Venstre findes en hel Mængde Mennesker, baade Vælgere, og jeg tror ogsaa Rigsdagsmænd, der meget gerne ser, at den tvungne Værnepligt skaffes af Vejen. Men foreløbig har vi altsaa en staaende Hær og tvungen Værnepligt, og

det forekommer mig derfor, at der kunde være Grund til at rejse det Spørgsmaal, om vi ikke, saa længe vi har den, i alt Fald burde sørge for, at vore Sønner, som skal aftjene deres Værnepligt, ikke kommer ind under Forhold, som er af den Beskaffenhed, at de føler sig i høj Grad utrygge. I alt Fald burde man ikke bibeholde Forhold af den Art, at en Officer kan idømme en af vore Sønner, der bliver Soldat, Vand og Brød i indtil 10 Dage.

Bestemmelserne vedrørende denne Sager endeligt fastsatte ved kongelige Anordninger som krævet i Loven. De kongelige Anordninger om dette Spørgsmaal er udstedte den 31. December 1919. Jeg skal ikke trætte de ærede Medlemmer med her at gennemgaa dem, men kun bemærke, at for Søværnets Vedkommende kan blandt andet alle Rettergangschefer i Land idømme Vand og Brød i indtil 10 Dage. Det samme gælder alle Skibschefer med Undtagelse af de enkelte, der fører Patrouillebaade og lignende. Det gælder alle Eskadre- og Delingschefer. For Hærens Vedkommende er Forholdet lidt anderledes. Der begynder Retten til at idømme Vand- og Brød-Straffen ved Officerer af Oberstklassen og dermed ligestillede, der, forsaavidt de fører Befaling over eller forestaar en Bataillon, en Artilleri-afdeling og lignende, kan idømme Vand og Brød i indtil 5 Dage. Rettergangschefer kan midlertidig idømme alle dem, der hører under deres Rettergangsmyndighed, Vand og Brød i indtil 10 Dage. Men denne Myndighed strækker sig videre, thi i den kongelige Anordning vedrørende Landhæren siges der i § 6, at denne Straffemyndighed ogsaa tilkommer de Befalingsmænd eller dermed ligestillede, der under en Rettergangschefs Fraværelse, Sygdom eller andet Forfald varetager hans Tjeneste, tilkommer Chefen for Hærens Officerskole, tilkommer Ingeniørgeneralen samt Cheferne for Generalstaben, Forplejningskorpset, Lægekorpset og Dyr-lægekorpset, Hærens Generaler, og endelig — som Toppen paa Kransekagen — tilkommer denne Ret Forsvarsministeren overfor alle til Krigsmagten hørende Personer, saavel under Søværnet som under Landhæren.

Jeg vilde meget gerne, at der kunde opnaas Enighed om at faa denne barbariske Strafart afskaffet som arbitrær Straf. Jeg ved meget vel, at denne Straf ligesom andre arbitrære Straffe kan appelleres. Nu er det imidlertid saaledes, at menige Soldater i Almindelighed ikke holder af at forlange en Straf appelleret. Det hænger noget sammen med, at de Herrer Auditører, som jo